

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

SRDCE ČASU

FRAGMENT

Časodějové Srdce času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba
Časodějové – Srdce času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

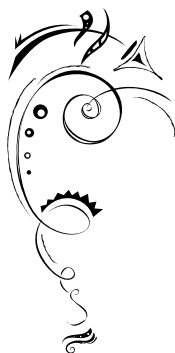
ALBATROS **MEDIA a.s.**

NATALJA ŠČERBA

ČASODĚJOVÉ

SRDCE ČASU

FFRAGMENT

OBSAH

Předmluva	5
1. kapitola Příjezd do tábora	7
2. kapitola Sněm časodějů	32
3. kapitola Klíčníci	51
4. kapitola Zmijulan	80
5. kapitola Dárek	108
6. kapitola Dávná přísaha	122
7. kapitola Nový ředitel	131
8. kapitola Tajná besídka	142
9. kapitola Pronásledování	151
10. kapitola Návrat	167
11. kapitola Štafety	175
12. kapitola V úkrytu	197
13. kapitola Táborák	211
14. kapitola Zkouška klíčů	228
15. kapitola Výlet	245
16. kapitola Zákoutí	252
17. kapitola Bouřlivý den	265
18. kapitola Černoklíč	275
19. kapitola Na marodce	294
20. kapitola Mapa	306
21. kapitola Feš	316
22. kapitola Černá obálka	323
23. kapitola Noc	329
24. kapitola Osudná hodina	345
25. kapitola Zákon	356
26. kapitola Otec	363

Čas je jenom čtvrtý rozměr, malá tečka na konci hodinové ručičky, která je nekonečně vysoká, dlouhá jako okamžik a široká jako existence sama.

Čas nám odhaluje mnohem širší pohled na svět a poskytuje novou úroveň svobody. Čas je fenomén a tajemství zároveň, rodí se z našeho vztahu k věcem. Je to proces, který můžeme zpomalit, roztáhnout, zastavit nebo urychlit.

Hodinář ovládá čas pomocí zvláštního daru, který se měří ve stupních.

Nejnižší je třetí stupeň, který umožňuje řídit čas pomocí obyčejného přání.

Druhý stupeň časodějnického daru dovoluje navíc řídit čas pouhou silou vůle.

První stupeň dále zahrnuje velkou sílu citů, díky níž může hodinář přeměnit přání a úsilí na cokoliv.

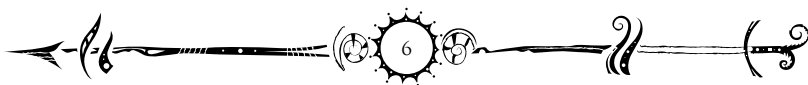
Jenom nejvyšší stupeň časodějnického daru dává hodináři schopnost předtuchy a správné volby z nekonečného množství pravděpodobností budoucích i minulých událostí. Hodinář nejvyššího stupně vládne čtyřmi úrovněmi svobody zároveň: rozumem, citem, činy a intuicí.

Pamatuj – není důležité, na jakém stupni jsi začal, důležité je,

kam až dojdeš. Protože poznat pravé zákony času může jen ten, kdo má svobodnou vůli, je odvážný, odhodlaný, vytrvalý a cílevědomý.

„Slovo o času“
Velikého časoděje Eflariuse,
jenž stvořil časovou propast

Vasilisu probudil prudký úder do čela. Vylétla ze sedačky a narazila do něčeho tvrdého.

„Dobré ráno!“ ozvalo se vedle ní. „Ty si teda umíš pospat.“

„Kolik je hodin?“ zeptala se, celá rozespálá, aniž otevřela oči.

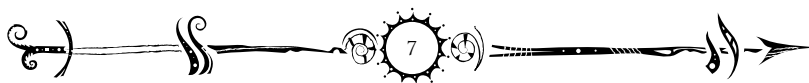
„Skoro deset.“

Vasilisa si pomnula bolavé čelo a přinutila se otevřít oči. Když se úplně probudila, konečně si všimla plavé, nakrátko ostříhané Leškovy hlavy na vedlejším sedadle. Chlapec se tvářil vážně, ale jeho světlešedé oči lemované světlými řasami prozrazovaly skrytý úsměv.

Seděli v autobuse plném dětí. Motor burácel a autobus nadskakoval na hrbolaté vozovce. Při dalším prudkém otřesu se Vasilisa chytila za opěradlo sedadla před sebou. Chlapec, který seděl před ní, se nevraživě ohlédl.

„Promiň,“ řekla mu Vasilisa, ale on ji už neslyšel, protože si znovu nasadil sluchátka a zaposlouchal se do hudby. Vtom ji napadlo: „Jak jsme se tu ocitli?“

Lešek rozhodil rukama, jak mu to jen dovoľovala úzká ulička mezi sedadly: copak já vím? Vasilisa si pozorně prohlédla jeho obličej. Na levé tváři měl rudou podlitinu, stopu po Severově políčku.

„Taky by mě to zajímalo,“ odpověděl a přejel kamarádku pátravým pohledem. „Ale jsem si jistý, že míříme na sportovní tábor. Ptal jsem se ostatních, kde jsme... Smáli se mi, jestli jsem prý spadl z nebe.“

„Takže,“ Vasilisa zoufale bojovala s podvědomým přáním nechat Eflaru v krajině snů, „to všechno se doopravdy stalo?“

„Co se stalo, stalo se,“ Leškovy rty se roztáhly v širokém úsměvu, očividně mu to všechno přišlo zábavné. „Ale co to vlastně bylo, doteď nechápu. Možná bys mi to mohla vysvětlit? Máme před sebou ještě alespoň hodinu cesty.“

Vasilisa si opatrně vyhrnula rukáv a na levém zápěstí se jí zablýskl zlatý náramek. Malý černý ciferník se zlatými čísly a drobnými ručičkami vypadal jako úplně obyčejné hodinky.

„Co je to?“ Lešek si zvědavě prohlížel její zápěstí. „Dárek od otce?“

„Od matky,“ odpověděla Vasilisa zamračeně a chlapec zmlkl.

V autobuse hrála televize, ale nikdo se na ni nedíval. Radostný a vzrušený křik dětí film úplně přehlušil.

Vasilisa měla pocit, že se její vědomí rozdvojilo. Na jedné straně byla škola, gymnastika a dlouho očekávaná cesta na letní tábor, a na druhé svět časodějů a noví přátelé Nik, Diana a Feš.

„Nevíš, kde jsou ostatní?“ zeptala se znovu. „Myslím ti z Časokruhu?“

Lešek pokrčil rameny.

„Nemám tušení.“

Vasilisa se rozhlédla a pozorně si prohlížela neznámé tváře. Děti si vykládaly historky z minulého léta a vesele povykovaly. Skupinka na zadních sedadlech byla zabraná do karetní hry a chvílemi ji hlasitě komentovala. Nějaká nakrátko ostříhaná dívka si četla, mnozí měli na uších sluchátka, ale těžko byl někdo z nich hodinářem.

„Možná nás vrátili do minulosti,“ uvažovala Vasilisa nahlas. „Zaměnili jednu pravděpodobnost za jinou...“

„Cože?“

„Chystali jsme se přece jet na tábor...“ Vasilisa si znepokojeně vzdychla. „Prostě nás vrátili do minulosti, to je vše! Na Eflaře dokážou ovládat čas.“

„Co je to za nesmysl?“ ohradil se s nedůvěrou Lešek.

„A žádný Časokruh se nekonal... Počkej, kde je můj klíč?!“

Ale to už nahmatala Ocelový zoubek v kapse džínů.

Dívka mlčela a usilovně přemýšlela. Lešek ji nerušil, jen ji občas úkosem pozoroval.

„Nerozumím tomu,“ vzdala to nakonec.

„Vasiliso...“ zašeptal potichu chlapec a trochu se k ní naklonil. „Ty máš opravdu, ehm... křídla?“

„Nejspíš ano,“ přikývla. „Moje máma je totiž víla a otec nejvyšší duch...“

„Aha,“ odvětil s vážnou tváří kamarád a pohodlně se opřel do sedadla. Ale z jeho výrazu bylo znát, že vůbec ničemu nerozumí.

„Copak víly existují?“ zeptal se nakonec.

„Je to tak,“ potvrdila Vasilisa. „Víly, fúrie a celý svět hodinářů, kteří ovládají časodějnictví.“

„Co ovládají?“

„Hej, Lešo!“ zavolal někdo ze zadních sedadel. „Pojď si s námi zahrát, chybí nám čtvrtý hráč.“

Vasilisa se ohlédla. Hlas patřil zrzavému chlapci v černém tričku s lebkou a zkříženými hnáty.

„Za chvilku!“ odbyl jej Lešek. „To je Sergej, jeden z nejstarších kluků v našem oddílu,“ objasnil Vasilise. „Asi jede jako vedoucí, protože mu brzy bude sedmnáct.“

„Povídá si s dámou,“ ušklíbl se snědý chlapec, který se trochu podobal Nikovi. „Nemá na nás čas...“

„Ale nemysli si, až přijedeme do tábora, na nějaké schůzky můžeš zapomenout,“ pokračoval Sergej s rošťáckým výrazem ve tváři. „Trénink a zase jenom trénink, máme nabitý program.“

„Já budu mít taky tréninky!“ rozohnila se Vasilisa.
„Nevšímej si jich,“ řekl Lešek a zrudl. „Jenom nás škádlí...“
„Já si jich nevšímám.“
„Nějak se červenáte!“
Chlapci se zasmáli.

Ale Vasilisa i Lešek jim přestali věnovat pozornost a partička našla čtvrtého hráče, jakéhosi hubeného světlomasého kluka, takže už je nechali na pokoji a věnovali se hře.

„Můžeš mi to nějak vysvětlit?“ začal se znovu vyptávat Lešek.
„Například co je zač ten Mark?“

Vasilisa nespěchala s odpovědí. Nevěděla, kde má začít, a navíc se jí vůbec nechtělo všechny ty minulé události znovu prožívat. Ani ve vzpomínkách. No, leda těch několik příjemných chviliek. A kromě toho ji mrzelo, že její noví přátelé zmizeli. Co když je už nikdy neuvidí?!

„Mimochodem, dost jsem si kvůli tobě vytrpěl,“ pronesl Lešek dotčeně. „Přepadli mě, svázali a pak... Promiň, ale až potkám tvého bratra, rovnou mu jednu vpálím! Bít svázaného povaleného člověka, bídák jeden!“ Při této vzpomínce Lešek tak silně zatnul pěsti, až mu zbělely klouby.

„Zajímalo by mě, kam se všichni poděli...“ uvažovala nahlas Vasilisa, jako by neslyšela chlapcovo hořekování.

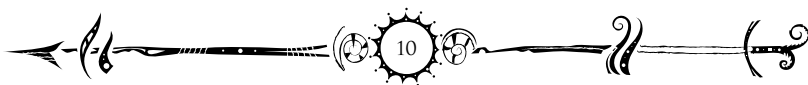
„Možná jsou v jiných autobusech?“ Lešek si povzdechl, trochu ho urazilo, že mu dívka nevěnuje pozornost. „Za námi jich jede ještě pět...“

„Aha...“

„V tomhle jsou skoro všichni z našeho oddílu. Tvoje gymnastky jedou asi někde vzadu.“

„A proč já jedu s tebou, a ne s nimi? Že by popletli časová vlákna?“

Lešek se podrbal na nose a zatvářil se kysele. Vasilise bylo trapně.

„Tak dobře,“ řekla nakonec. „Povím ti to všechno popořádku. Ale nepřerušuj mě.“

Dívka chvíli přemýšlela a pak začala vyprávět o velké slavnosti v otcově domě, na které se seznámila s Elenou Mortinovou a jejím oblíbencem Markem. Leška nejvíce zaujal zázrak s pokojem, který se na slavnost zničehonic zvětšil. Ale jakmile uslyšel, že Mark Vasilise vyhrožoval, a dokonce jí div nezlomil prsty, znovu se zamračil.

„Jestli se mi dostane pod ruku,“ procedil skrze zuby Lešek, „tak mu ukážu! A tvému bratrovi taky!“

„To radši ne!“ polekala se Vasilisa. „Vždyť jsi viděl, jaký je to ničema. Raději si s nimi nic nezačínej. Za Markem stojí mocní a velmi nebezpeční časodějové. Doufám, že ho to z Časokruhu zaválo na druhý konec světa, třeba na Arktidu.“

„To by bylo nejlepší,“ souhlasil zamračený Lešek. „I když bílých medvědů a tučňáků by mi bylo líto... A navíc se ho ani trochu nebojím.“

Tradiční rodinná zkouška stupně časodějnického daru na Leška překvapivě neudělala zvláštní dojem, zato Vasilisin útěk z domova vyvolal přímo bouřlivou reakci.

„Seš skvělá!“ vykřikl nadšeně. „Říkal jsem ti hned, ať z toho hloupého baráku utečeš. Promiň, ale ta tvoje famílie... Mimochodem, pořád jsi mi neřekla nic o otcí... Jaké bylo vaše první setkání?“

Lešek se díval tak žádostivě, že Vasilisa nedokázala jeho naléhání odolat. Vyprávěla pomalu a znovu při tom prožívala nešťastné shledání s otcem, pohlavek, který jí ušetřil, Severův zlomyslný pohled a uvěznění ve studené kůlně.

„Mizera jeden!“ ulevil si kamarád, když domluvila. „Léta si na tebe nevzpomněl, a najednou tě bude bít! To přece není normální!“

Vasilise nebylo při vzpomínce na nepříjemnou událost dobře, a tak raději změnila téma a začala vyprávět o tom, jak se sezná-

mila s Nikem a Fešem. Schwálně vynechala příhodu s trojzubci, zato dlouze popisovala, jak se proplétali chodbami Vzdušného zámku, a barvitě líčila budovu Radnice a Lazoru. Dokonce se odhodlala vyprávět o Fešových černých křídlech.

Lešek to přijal s klidem, viděl přece křídla Vasilisy.

„Takže tam mají všichni křídla?“ ujistil se.

„Ne, jenom nejvyšší hodináři. Vlastně hodináři nejvyššího kruhu, nebo tak nějak.“

„Takže ty jsi něco jako vyvolená?“ Lešek podezíravě přimhouřil oči.

„Sám jsi vyvolený!“ rozčílila se Vasilisa. „Jestli si mě budeš dobírat, už ti nic neřeknu.“

„A jak to mám vědět?“ pokrčil rameny Lešek. „Kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych ti to nevěřil. Heleď, ukážeš mi pak, jak umíš létat?“

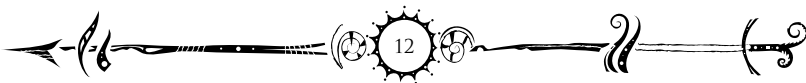
„Pokud si vzpomenu, jak se to dělá...“ broukla si spíš pro sebe dívka.

Vasilisa si nechtěla přiznat, že je docela hrdá na to, že je z ní hodinářka a má opravdová křídla. A i když zatím skoro nic neumí, má nejvyšší stupeň časodějnického daru. Samotnou ji to uvedlo do rozpaků, a tak raději tyto ješitné myšlenky zahнала. Navíc Eflařané ji nepřijali zrovna s otevřenou náručí a Feš se jí od začátku jenom vysmíval. Aby se stala dobrou hodinářkou, bude se muset ještě hodně učit.

Vasilisa rázně zavrtěla hlavou a začala vyprávět o zákeřné lsti Severina staršího vůči Nikovu otci, Konstantinu Lazarevu. Líčila schůzi Radosvěta, vynesení rozsudku a hrozný trest. Když si vzpomněla, jak Lazarev po časodějnickém zásahu strašně zestárl, celá se zachvěla. I Leškovi bylo z jejího vyprávění úzko.

„Ten převít,“ procedil skrze zuby. „Tvůj otec je pěkný bídák.“

Vasilisa mlčela. Na srdci jí tížil kámen. Vzpomněla si na svůj souboj s Elenou Mortinovou a na to, jak do něj otec zasáhl.

„NE,“ řekl tehdy Severin starší. Nedovolil Eleně, aby jí ublížila...

Aby zahнала černé myšlenky, začala raději popisovat překrásný zámek Černovod, který se tyčí nad mořem, Trůnní sál s nádhernou mozaikou, fontánu s rusalkami a zelený pokoj. Zároveň se nevyhnula líčení útěku z otcova zámku a toho, jak Maryška...

„Co to znamená, že ho začasovala?“ nechápal Lešek, „jako že ho zabila?!“

„Nejdřív jsem si to taky myslela.“ Vasilisa si při vzpomínce na tu hroznou událost povzdechla. „Ale ukázalo se, že začasovaného člověka je možné zachránit. Nika vyhodili z jeho časového koridoru a zase ho do něj vrátili.“ Vasilisa se zarazila. Co to jenom Elena říkala... už ví! *Ty, kterým v žilách proudí duchovní krev, nejde zachránit.* Takzvané poloduchy.

„Hlavní je, že je v pořádku,“ dodala rychle. „Zachránil ho jeho otec. A Nik se pak stal hodinářem, jak si už dávno přál.“

„Takže hodinářem se může stát, kdokoliv chce?“

„To ani náhodou,“ zavrtěla hlavou Vasilisa. „Naopak, není to vůbec snadné. Ale při zasvěcení mi víly nabídly, že mi splní jakékoli přání, a já je poprosila o to, aby měl Nik časodějnický dar.“

„Jo ták,“ protáhl Lešek významně. A hned dodal nejistě: „A za mě bys taky mohla ztratit slovo?“

„Copak ty se chceš stát hodinářem?“ podivila se Vasilisa.

„Jasně,“ přitakal Lešek a upadl do ještě větších rozpaků. „Vždyť je to tak zajímavé, umět lítat a čarovat.“

„Časovat,“ opravila ho roztržitě dívka.

Vasilisu kamarádova reakce překvapila. Sotva se dozvěděl o časodějnictví, už by se chtěl stát hodinářem? A ona se přitom rozhodovala tak dlouho... Navíc Lešek nemá tušení, jak vážná je to věc. Časodějnictví odhaluje tajné zákony, dává moc a mimořádnou zodpovědnost. Proto určitě kazí charakter. Vasilisa si

vzpomněla na Feše a usmála se. Už při jejich prvním setkání ji Nik varoval, že všichni hodináři jsou trochu střelení.

„No dobře, dělal jsem si legraci,“ pronesl rozpačitě Lešek, protože si její mlčení vyložil po svém. „A co bylo dál?“

Dívka už se nezabývala detaily a stručně mu povyprávěla o víle Dianě, která jí pomohla na útěku z Černovodu, o noci strávené v lese a soutěži v hudbě a tanci na Čarování v Čarodolu, v Údolí víl. Povídala a povídala, s čím dál tím větším nadšením líčila zasvěcení mezi časoděje, vyprávěla o tajemných květinách staročasech, o Víle světlých činů Celestýně a Víle temných myšlenek Mendejře. O jejím prvním letu a Fešově neustálé nedůvěře, a nakonec o tom, jak ji unesli a Mark z ní pomocí výhrůžek vymámil Rubínový klíč, který jí darovaly víly.

„A dál už to znáš. Zjistila jsem, že mám Černý klíč, nejtajemnější ze všech sedmi klíčů,“ uzavřela svou řeč Vasilisa.

Lešek chvíli mlčel a mračil se.

V autobuse zatím vládlo bujaré veselí. Řidič právě oznámil, že se blíží k táboru. Mnozí přilepili nosy na okénka, ale po obou stranách silnice se stále jen míhaly vysoké borovice, které se slévaly v jednolitou stěnu.

Vasilisa přerušila dlouhé mlčení jako první:

„Tak co si o tom všem myslíš?“

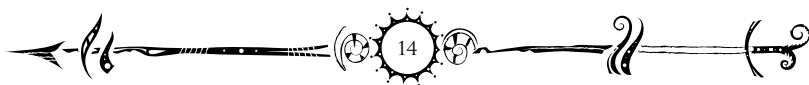
„Je to dost zapeklitý příběh,“ odpověděl Lešek a hned se zeptal: „Poslyš, a ty tomu Fešovi Dragocijovi věříš? Nezdá se ti, že ti chce ublížit?“

„Proč?“ Vasilisu otázka upřímně překvapila. „Je to vlastně celkem hodný kluk, jen trochu...“

„Zlý, hrubý, podrážděný a nafoukaný,“ dokončil za ni Lešek.

Vasilisa na to nic neřekla. Byla zaskočená tak věrným portrétem majitele Stříbrného klíče.

„Je to Nikův nejlepší přítel a já mu naprosto důvěřuju,“ pronesla neoblomně.

Lešek si schválně hlasitě odkašlal: „Jak myslíš.“

Před nimi se konečně objevila velká kovaná brána s dřevěnou cedulí a nápisem *Výšínka*.

Vasilisa vystoupila z autobusu skoro poslední. Rozhlédla se na všechny strany, ale žádné známé tváře neviděla. Dokonce i Lešek najednou někam zmizel!

Co bude dělat? Nic s sebou nemá, ani kartáček na zuby.

Vasilise přejel mráz po zádech v předtuše nepříjemného vysvětlování vedení tábora, když vtom dostala nápad. Musí najít Olgu! Oblíbená trenérka jí určitě pomůže.

„Vasilisko, podívej!“ Vedle ní se objevil Lešek.

S úsměvem od ucha k uchu jí podával úplně nový menší tmavomodrý batoh s bílým vázáním a kovovými přezkami na kapsách.

„To není moje...“ Vasilisa si s lítostí prohlížela pěkný značkový batoh.

„Řidič to právě vyložil ze zavazadlového prostoru a volal *Kdo je Ohnivá?* Řekl jsem mu, že ti to předám. Podívej, jaký mám já. Je úplně nový, přímo z obchodu... Hele, je na něm ještě cenovka. A všechny věci v něm jsou moje. No není to zázrak?!“

Vasilisa si dřepa, pomalu rozvázala šňůrky a otevřela batoh. Uvnitř byly dvoje pečlivě složené džíny, několik barevných triček, prádlo, v sáčku byl kartáček na zuby a pasta, bůhvíproč dětská s obrázkem dráčka, ještě zabalené mýdlo a tenisky. Úplně na dně byl nadvakrát složený její starý batůžek, který si Vasilisa obvykle brávala na tréninky. A vedle něj byl důvěrně známý zápisník s otřepaným přebalem.

Vasilisa vytřeštila oči. Jak se tam dostal její starý deník?! Vždyť zůstal v bytě její nevlastní babičky Marty. Při vzpomínce na babičku pocítila výčitky svědomí. Její pečovatelka byla sice výstřední, už jen kvůli tomu, jak se obklopovala spoustou koček, ale přece jen Vasilisu vychovala a vždycky se k ní chovala hezky. Vasilisa si slíbila, že jakmile bude moct, půjde Martu navštívit.

Ale teď měla svých problémů dost. Musí zjistit, jak se s Leškem ocitli na táboře, kdo jim dal tyhle věci a...

„Kde se tady vzal můj deník?“ pronesla zamýšleně, když listovala jeho stránkami.

„Ty máš deník?“ divil se Lešek.

„Měla jsem, v dětství,“ odpověděla dívka, celá rudá. „Zapisovala jsem si tam svoje problémy, různá trápení a tak, prostě deník.“

„To je hloupé,“ podotkl pochybovačně kamarád. „Co kdyby si to někdo přečetl?“

„To by si mohl zkusit!“ Vasilisa schovala deník zpátky do batohu. „Lidi si přece píšou deník proto, aby si uspořádali myšlenky, vypsalí se ze svých smutků a ulevilo se jim.“

„Svoje myšlenky by si měl každý nechat sám pro sebe,“ poučil ji chlapec a ukázal si prstem na spánek. „Tam si je nikdo nepřečte.“

„O tom silně pochybuju,“ zamumlala dívka, ale Lešek už ji neslyšel.

Zvolání, které se neslo nad lesem, přehlušilo hlučící dav dětí:

„Pozor, pozor! Všichni, komu je třináct až šestnáct let, se hlas-
te u mě. A to rychle, nebo budete bez oběda!“

Hlas patřil tomu Sergejovi v černém tričku s lebkou, který v autobuse zval Leška, aby se přidal ke karetní hře. Vedle něj stála vysoká hubená dívka s napjatým soustředěným pohledem. Na pihovatém orlím nose jí jako zázrakem držely ohromné kulaté brýle s masivními obroučkami. V ruce měla tlustý sešit, jenž vypadal jako třídní kniha, a zapisovala do něj jména dětí, které právě přijely. Vedoucí tuto funkci očividně nebrala na lehkou váhu. Do čela se jí vryla hluboká vráska a rty měla od vynaloženého úsilí pevně semknuté.

„Co jsem říkal?“ špitl Lešek Vasilise do ucha. „Náš Sergej je vedoucí! Musíme si pospíšet, nebo na nás nezbyde místo a přiřadí

nás k mrňatům. Nejmladší děti mají přísný režim a hlavně hodně zákazů.“

„Jakých zákazů?“ nechápala Vasilisa.

Na rozdíl od Leška, který jezdil na tábor skoro každý rok, byla na podobném místě poprvé, proto pro ni všechna psaná i nepsaná pravidla zkušených táborníků byla novinkou.

„Žádný noční pochod a spaní pod širým nebem, zákaz koupání v řece,“ začal vyjmenovávat Lešek a prodíral se davem vrstevníků, aby se dostal co nejbliž k Sergejovi. „K snídani krupicová kaše s medem, bléé.“ Při té představě se otrásl. „A taky – velké táborové hry se účastní jen ti starší, z prvního a druhého oddílu. Do třetího oddílu berou děti od sedmi let.“

„Jaké hry?“ Vasilisa kamarádovi sotva stačila.

„Á, Rozněve, pojď sem!“ Zrzavý vedoucí si nakonec všiml jejich snahy prodrat se davem. „A přiveď i tu svoji kámošku. Rozestupte se! Zrzky přijímáme přednostně,“ mrknul na Vasilisu.

„Kolik ti je? Zapiš se u Rity.“

„Za tři týdny jí bude třináct,“ řekl rychle Lešek.

Vedoucí Rita se na Vasilisu sotva podívala a vyštěkla:

„Píšu tě do třetího oddílu.“

Vasilisa se zasmušila, vždyť jí právě Lešek živě vylíčil příšerné vyhlídky těch, které zapíšou do oddílu mrňat.

„Mohla bych prosím být ve druhém oddíle?“ odhodlala se požádat.

„Ne!“

„Strašně moc bychom chtěli být v jednom oddíle! Jsme kamarádi od dětství,“ škemral Lešek, ale Rita neoblomně zavrtěla hlavou.

„To nejde.“

Vasilisa byla zoufalá, už viděla talíře s krupicovou kaší a tlupu křičících prvňáků nad nimi.

Ale Sergej situaci zachránil.

„Margarito!“ oslovil vedoucí dobrácky a objal ji kolem ramen. „Pročpak jsi tak přísná? Od dětství jsou kamarádi, pořád spolu, nerozlučná dvojice, dovol jim, ať jsou společně v jednom oddílu. A jestli ti nejsou sympatičtí, tak je zapiš rovnou do prvního, k těm nejstarším, ještě rádi pak utečou do třetího. Ale opravdu, co by dělali mezi mrňaty...“

„No dobrá, tak tedy druhý... ať je to aspoň trochu podle pravidel,“ řekla Rita a zrudla.

Sergejův příjemný hlas měl na dívku přímo magický vliv.

Vasilisa s Leškem dostali orazítkované potvrzení o registraci a vydali se za ostatními širokou alejí vedoucí kolem řady chatek se sedlovou střechou. V hlavní budově vystáli krátkou frontu a výměnou za formuláře dostali od správcové klíče od svých chatek s čísly 13 a 21.

„Paráda!“ pronesl spokojeně Lešek. „Budeme bydlet kousek od sebe, naše chatky jsou hned naproti.“

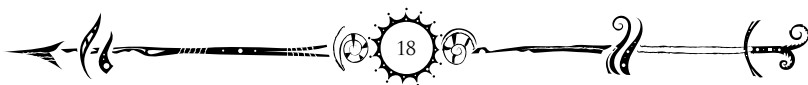
„A kolik spí v jedné chatce lidí?“ Vasilisa si zvědavě prohlížela nejbližší sedlovou střechu.

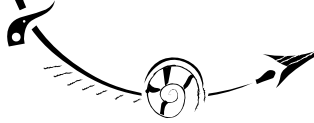
„Čtyři nebo pět,“ odpověděl kamarád a kvapně dodal: „Tak já jdu, za chvíli se u tebe stavím. Nebo se stav ty, jestli budeš rychlejší... A pak půjdeme na oběd. Nevím jak ty, ale já bych snad snědl koně i s kopyty.“

Dveře do chatky číslo třináct byly pootevřené. Zevnitř se ozývaly veselé dívčí hlasy. Vasilisa vyběhla po nízkém vrzajícím schodišti na verandu a energicky vstoupila dovnitř na hrubý koberec.

Jaké bylo její překvapení, když spatřila své spolubydlící! Na postelích hned u dveří naproti sobě seděly Dáša a Máša z jejího gymnastického družstva. Obě dvě vytřeštily své bleděmodré oči a užasle na ni zíraly. Vasilisu nepřestávalo udivovat, jak si jsou podobné. Dáša s Mášou nebyly sestry, ale vypadaly, jako by to byla dvojčata. Dokonce se i stejně tvářily.

„Ahoj,“ pozdravila je směle.

„Nazdárek...“

Vasilisa nevěděla, jak se má v jejich přítomnosti chovat, protože Dáša a Máša patřily k Inčinyým kamarádkám.

Ale děvčata si vyměnili letmý pohled a sama zahájila rozhovor. Sdělila jí, že trenérka Olga nemohla přijet kvůli nějakým zdravotním problémům. Už se snad cítí dobře, ale lékaři jí odjezd na tábor nedoporučili, aby se prý *nenervovala s dětmi*.

Vasilise se z té nemilé představy sevřelo srdce. Přísná, ale hodná trenérka byla jediný dospělý člověk, který ji spojoval s minulostí, s Ostalou. A najednou...

„Často se na tebe ptala,“ sdělila jí důvěrně Dáša a Máša hned dodala:

„Olga se obávala, jestli pojedeš na tábor, když jsi nechodila na tréninky. A vůbec, kde jsi vlastně byla celou tu dobu?“

„Jela jsem k moři,“ plácla Vasilisa první, co ji napadlo. Navíc to částečně byla pravda.

„Aha...“ Podle všeho tato odpověď dívky neuspokojila, ale už se dál nevyptávaly.

Vasilisa si s nimi ještě chvíli povídala o trénincích a Olžině záhadné nemoci (vždyť neměla nikdy ani chřipku!). Pak si zabrala volnou postel hned u okna, rychle vybalila věci ze svého tajemného batohu do nízké skříňky a převlékla se do trička a sportovních šortek. Oblečení bylo vybráno skvěle a tenisky jí padly jako ulité. Vasilisa si v nich dokonce několikrát poskočila. Super!

Z okénka jejich chatky bylo vidět přímo na vysoký laťkový plot, který zakrýval výhled na hustý les. Vasilisa pouhým okem odhadla, že by ho určitě dokázala přelézt. V noci by se sice do lesa bála, ale brzy ráno by mohla zkusit dostat se z tábora a pro všechny případy se porozhlédnout, kudy by bylo možné utéct.

Zatímco takto uvažovala, rozčesala si vlasy a sepnula je do silného culíku, jako to dělávala na tréninku, a spokojeně se prohlédla v malém čtvercovém zrcadle, které viselo nad skříňkou.

„A kdo spí tady?“ pokynula hlavou k sousední posteli, na níž ležela jasně červená sportovní kabelka a velká papírová nákupní taška s logem značkového obchodu s oblečením.

Dáša s Mášou si vyměnily zvláštní pohled, ale odpovědět nestihly. Ozvalo se známé zapískání. Lešek ji volal.

Vasilisa se rozhodla, že se nebude zdržovat dalšími řeči, a vyrazila ven. Ale ve dveřích se střetla s Inkou, která za sebou táhla kufr na kolečkách. Habánka tak pronikavě hvízdla, až z toho všechny skoro ohluchly. Vasilisa si automaticky zacpala uši. Hvízdnutí se brzy změnilo na protáhlé: „To snad néé!“

„Jenom ne ty!“ pronesly obě zároveň, ale Inka zlostně a Vasilisa odevzdaně.

Máša a Dáša zvědavě vykukovaly za dveřmi a čekaly, jak se situace vyvine.

„Takže zrzka nakonec přijela?“ Bleděmodré Inčiny oči se zúžily a vypadaly jako dvě ledové štěrbinky.

„Jak vidíš,“ pokrčila Vasilisa rameny, když se vzpamatovala. „S dovolením!“

Inka jí kupodivu okamžitě ustoupila.

„Půjdu za vedoucí,“ křikla za Vasilisou, „a poprosím ji, aby tě někam přestěhovala, klidně do tělocvičny.“

„To by bylo fajn,“ odpověděla dívka, aniž by se otočila. „Aspoň mi to na tréninku půjde ještě líp.“

Inka zařvala jako divoké zvíře a Vasilise se po tváři rozlil široký úsměv.

„Co že jsi tak veselá?“ zeptal se podezřívavě Lešek, jen co ji uviděl.

„V chatce se mnou bydlí Inka.“

„No to je teda důvod k radosti...“ podivil se.

Vasilisa bezstarostně mávla rukou.

„Je to v pohodě. Kolohnátka si chce někde stěžovat, aby ji přestěhovali do jiné chatky.“

„Nelepší by bylo, kdyby ji přestěhovali na úplně jiný tábor.“

„Jo, to by nebylo špatný.“

„U mě se taky vyskytl menší problém,“ Lešek si zhluboka povzdychl. „Problém jménem Věrka. Na tábor přijela i moje sestřenice,“ objasnil, když viděl Vasilisin překvapený výraz. „Je ve třetím oddíle, ale...“

„Ty máš sestřenici? Odkdy?“

„Vzdálenou... nedávno jí bylo deset. Před chvílkou jsem volal s mámou, prosila mě, abych na ni dohlížel... Chápeš to?“ Chlapec ztišil hlas: „Naším vůbec nebylo divný, že jim volám. Jenom se mě zeptali, jestli jsem dorazil v pořádku. Jako bych vůbec nezmizel. Nevíš, co je dneska za den?“

Lešek nečekal na odpověď a chytil za límec nějakého chlapce, který šel zrovna kolem.

„Nevíš, kolikátého dneska je?“

„Dvacátého,“ vykoktal nešťastník, a jakmile byl propuštěn, rozběhl se alej pryč.

„To není možné,“ vyhrkla Vasilisa ohromeně. „To by znamenalo, že jsme celý týden byli kdovíkdě. A navíc, kam se poděli ostatní?“

„Radši na ně moc nemysli, nebo se objeví, až to budeš nejmíň čekat. A ještě toho budeme litovat. Každopádně tě budu mít raději neustále na očích. Jenomže musím hlídat i sestřenici. Celý prázdniny jsou v čudu.“

„To je v pohodě, na malou dohlédneme,“ usmála se Vasilisa. „Máš pravdu, vlastně o nic nejde.“

„Na malou?! To ji ještě neznáš,“ pokračoval schlíplým hlasem Lešek. „Takovou rošťandu, jako je ona, svět neviděl.“

„Nepřeháněj, to zvládneme!“ Vasilise se vrátila dobrá nálada. „Co budeme dělat?“

„Půjdeme na oběd!“ Lešek se vesele usmál. „Vidíš tu žlutou budovu nalevo od sportoviště? Kdo tam bude dřív?“ mrknul šibalsky.

Oba vyrazili současně, ale do otevřených dveří jídelny vběhla Vasilisa jako první. Leškovi to však náladu nezkažilo. Demonstrativně kamarádku předběhl a sedl si ke stolu u okna, kde už byly připravené talíře se zelnou polévkou a ošatky s voňavým pečivem.

„Paráda!“ Lešek si spokojeně zamnul ruce. „Druhé nám za chvíli přinesou. Vždycky ho rozvážejí na servírovacích stolcích.“

Vasilisa rychle zdolala svoji porci a při čekání na hlavní jídlo si prohlížela všechny mladé sportovce, kteří neustále proudili do jídelny. Najednou si všimla Míši ze sportovní školy a zamávala mu.

„Proč jsi nechodila na tréninky?“ křikl na ni.

Vasilisa měla připravenou odpověď.

„Byla jsem u moře!“

Lešek se zakuckal, div nevyprsknul polévku na stůl.

„To byl teda výlet,“ usmál se.

„Opravdu je tam moře. Dokonce jsem se v něm koupala!“ Vasilisa si zamýšleně zastrčila pramínek vlasů za ucho.

Její útek s Fešem z Černovodu se samozřejmě jen těžko dal považovat za koupání.

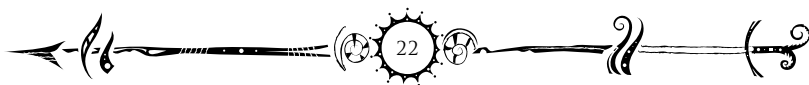
Neudržela se a vstala ze židle. Naklonila se přes stůl a tak, aby to nikdo neslyšel, Leškovi pošeptala do ucha:

„Co myslíš, kde jsou ostatní klíčníci? Myslíš, že je to mohlo zanést na různá místa na planetě? Nebo možná měli potíže s přistáním...“

„Mám takový pocit, že by to tak bylo nejlepší,“ odpověděl Lešek, také šeptem. „Ale něco mi říká, že to nebude tak jednoduché. Třeba ten Mark. Takový jako on se nikdy jen tak neztratí.“

Lešek pomstychtivě přimhouřil oči. Vasilisa chtěla v rozhovoru pokračovat, ale vtom u nich zastavil servírovací stolek s jídlem, a oba zmlkli.

Dvě usměvavé dívky v kuchařských čepicích jim hbitě a ob-

ratně naservírovaly vepřový plátek s bramborovou kaší a salát z červené řepy. Před každého ještě postavily sklenici s pomerančovým džusem a pokračovaly v jízdě k dalšímu stolu.

„Fuj, nesnáším řepu,“ ohrnul nad salátem nos Lešek. „A ta kaše je nějaká řídká... Dám si jen maso.“

„Měl by ses posilnit,“ namítla Vasilisa. „Sněž všechno. Kdo ví, co se nám dnes ještě může přihodit.“

„Po tom pobytu u moře jsi dost pesimistická. Chceš moji kaši? Nějak mě přešel hlad.“

„Nechci,“ odmítla dívka. „Abych řekla pravdu, nemám na jídlo ani pomyslení. Mám strach, co se jim mohlo stát. Kde je teď Nik s Dianou a Feš? A kam se poděli ostatní? Drželi jsme se za ruce a pak... Pak jsem se probudila.“

„Já to měl úplně stejně,“ přitakal Lešek.

Vasilisa spolkla rozžvýkané sousto a vyslovila to, co ji tolik trápilo:

„Třeba se jim stalo něco hrozného? Co když zemřeli? Ne, to jistě ne!“ zavrtěla rozhodně hlavou. „Určitě jsou v pořádku! Ale mohlo se jim něco přihodit, a teď potřebují naši pomoc.“

„To si nemyslím,“ nesouhlasil Lešek. „Jak jsem říkal, takoví jako oni se jen tak neztratí. Kdybys neměla ty náramkové hodinky, myslel bych si, že se mi to celé jenom zdálo.“

Vasilisu takové řeči rozčílily.

„To se ti teda nezdálo!“ vyhrkla, a dokonce bouchla pěstí do stolu, až nádobí nadskočilo. „Všechno to bylo doopravdy,“ dodala už trochu tišeji. „Stalo se toho až příliš. A dokonce je to naopak. Právě to, že jsme teď na obyčejném letním táboře, mi spíš připadá jen jako sen.“

Lešek se zaraženě podrbal na zátylku. Bylo vidět, že o všem hodně pochybuje. Ale najednou vyskočil:

„Poslyš, slíbilas, že mi ukážeš, jak létáš! Tak zjistíme, jestli se nám to zdálo, nebo ne.“

Vasilisa obrátila oči v sloup. Jak má Leškovi vysvětlit, že časodějný svět Eflary opravdu existuje? Vždyť tam prožila samá neobvyklá dobrodružství!

„Tak dobře,“ rozhodla se. „Ukážu ti, jak létám, i když to zatím ještě moc neumím.“

Lešek se rozzářil, hbitě přikývl a tvářil se, že uvěří jakémukoliv, i tomu nejmenšímu časodějnictví.

Rychle dopili džus, odnesli špinavé nádoby na odkládací stoly v rohu jídelny a běželi do hlavní budovy přechít si rozvrh.

Všechny tréninky začínaly až po poledním klidu, takže měli ještě spoustu volného času. Vtom ale Leška poplácal po rameni nějaký kluk z jejich oddílu a sdělil mu, že za deset minut začíná schůzka jejich družstva.

„Můžu přijít o něco později,“ usoudil Lešek. „Stejně ještě není ani po obědě.“

K demonstraci Vasilisiných schopností si vybrali nenápadné místo za jednou z chatek, na trávníku schovaném v houští lískových keřů, které sem plotem pronikalo z lesa.

Vasilisa zavřela oči a roztáhla paže do stran, jako by se chystala předvést akrobatické číslo. Zhluboka se nadechla, představila si, jak jí přejíždí blesk z náramku po ruce až k lopatkám, kde se vznítí jako ohnivý květ. Musí jen v duchu vyslovit své číselné jméno...

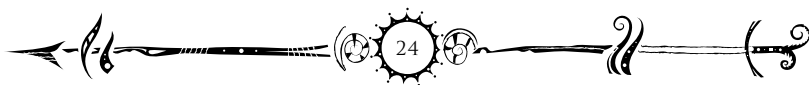
Vasilek!

Ale nestalo se nic. V Leškově tváři se zračilo neskrývané zklamání, ale mlčel. Jenom si přešlápl z nohy na nohu.

Vasilisa to zkoušela znovu a znovu, ale křídla se ne a ne objevit. Zoufale se pokoušela alespoň tasit střelu, ale náramek na její levé ruce se ani nepohnul.

„Takže to nefunguje,“ prohlásil Lešek.

„Možná nás prostě jenom vrátili na Ostalu,“ zhrozila se Vasilisa.

Pomyslela si, že se do toho možná nějakým lstivým časodějnicktím zapletl její otec, aby vystrčil svoji dceru z Časokruhu. Co když už nikdy neuvidí veselého dobrosrdečného Nika, vždycky klidnou a sebevědomou vílu Dianu, a dokonce ani toho nesnesitelného bručouna Feše? Jejím srdcem jako by projela jehla, až se jí z toho chtělo zoufalstvím brečet. Otcí se nepochybně podařilo přemístit ji domů! Zatímco ona bude tady na táboře, ostatní budou hledat Šarlatový kvítek, aby zachránili Eflaru... K čemu by jim taky byla hodinářka-začátečnice, která ani nezná všechny zákony času, a dokonce ani neumí tasit časodějnickou střelu!

„Ale Černý klíč mám stále u sebe,“ řekla spíš pro sebe Vasilisa. „Kdyby nás přemístili domů, proč by mi ho nevzali?“

„To nevím,“ pronesl Lešek potichu. „Tak já jdu za ostatními. Nic si z toho nedělej, jo? Za chvíli ti taky začíná trénink. Potom se sejdeme a probereme to.“

V tělocvičně bylo asi třicet lidí. Mnohé Vasilisa viděla poprvé. Ze školy znala akorát Inku a Světlanu, se kterými tančila v jedné soutěžní sestavě, „dvojčata“ Mášu a Dášu, a Míšu, který jako vždy seděl stranou.

Trenér dosud nepřišel, dívky si líně povídaly mezi sebou a chlupci začali hrát fotbal. Jen Míša seděl na lavičce a tvářil se, že se protahuje.

„Co je s Olgou?“ zeptala se Vasilisa a sedla si vedle něj na lavičku.

„Jé, ahoj! Olga je v nemocnici,“ začal jí ochotně vyprávět chlapec. Vasilisa se vmžiku zasmušila, ale on ji rychle uklidnil: „Neboj se, je v pořádku! Doktoři jí naordinovali klid a odpočinek. A zakázali jí jet na tábor. Naši Olgu to samozřejmě vzalo. A ostatní koneckonců taky...“

Trenér, který měl Olgu zastoupit, nedorazil, zato přišel kluk z fotbalového týmu a pověřil Inku jakožto nejstarší dívku z celého

družstva vedením tréninku. Takže Vasilisa skoro celou dobu strávila obíháním tělocvičny dokola. Kolohnátka měla totiž dojem, že se při rozcvičce flákala. Vasilisa se nebránila, při běhání se dobře přemýšlí a ona měla plnou hlavu starostí. Nejvíce ji trápilo, kam se poděli ostatní klíčníci a co se doopravdy stalo trenérce Olze. Měla by se na to zeptat otce. Ale jak to udělat? Černá královna ji varovala, že po Ocelovém zoubku všichni prahnou, včetně Severina staršího, takže jí ho budou chtít vzít, a proto za ní otec určitě dříve či později přijde... A Eflařané mohli uvíznout někde mezi světy a časovými pásmy. Vasilisa jednou četla v nějaké fantasii, že něco podobného se klidně může stát. Samozřejmě že to byla fikce, které se nedá stoprocentně věřit, ale i v životě se přece dějí nejrůznější věci. Ona sama je toho zářným příkladem.

K večeři byl tvarohový nákyp s medem. Lešek nesnášel med a rovnou svoji porci odmítl, zato snědl všechno pečivo a dal si k němu čaj. O nevydařeném kamarádčině časodějnictví se ani slovem nezmínil a Vasilisa mu za to byla vděčná.

Večer se konal u příležitosti prvního táborového dne slavnostní ohňostroj. Temné noční nebe najednou rozzářily pestré ohňové barvy, kouzelné spirály a fontány zlatých jisker. Děti výskaly nadšením a Vasilisa s Leškem nejhlasitěji ze všech.

Po ohňostroji se opékal šašlik, kuřecí špízy s brambory a rajčaty. Sergej s ostatními vedoucími bůhvíodkud přivedli rovnou na stadion skupinu bubeníků a přímo pod širým nebem začaly divoké africké tance. Brzy se k nim přidal skoro celý tábor. Než šla Vasilisa spát, úplně na Eflaru a klíčníky zapomněla. Jakmile si lehla do postele, usnula se šťastným úsměvem na tváři.

Neviděla, jak přišla našťvaná a uražená Inka, protože vedoucí odmítla kohokoli kamkoliv stěhovat, a místo toho Ince poradila, aby byla k ostatním milejší a tolerantnější. Chatka brzy úplně ztichla a jedna z „dvojčat“ dokonce začala slabě pochrupávat.

Uprostřed noci se Vasilisa probudila.

Nejdříve si nemohla uvědomit, kde je. V místnosti bylo šero a na stropě, přímo nad její postelí, poletovaly nezbedné modré jiskry.

Najednou si uvědomila, že to ona je původcem té zvláštní záře. Vyskočila z postele, a opravdu. Její dlaně slabě zářily. Sepnula je a rychle je odtrhla od sebe. Mezi nimi se objevil známý pruh miniaturních číslic. To je přece časový flér!

Vasilise poskočilo srdce radostí. Takže se jí to nezdálo – doopravdy je hodinářka! A umí létat...

Byl horký červenec, takže okno bylo otevřené dokořán. Vasilisa si svižně natáhla tričko a kraťasy, vyhoupla se na okenní parapet a tiše seskočila do měkké trávy. Přikrčila se, aby si jí nikdo nevšiml, a běžela mezi domky na stadion. V tom spěchu si zapomněla obout tenisky, a tak jí na asfaltové cestě do bosých chodidel píchaly ostré kamínky. Nevadí, jestli se jí to podaří, boty nebude potřebovat.

Celý tábor spal. Všechna okna byla tmavá. Zdálo se, že spaly i lampy, které osvětlovaly alej. V silné záři měsíce v úplňku bylo jejich světlo velmi chabé.

Vasilisa rozpřáhla ruce a šeptem vyslovila své číselné jméno: „Vasilek!“

V ten okamžik se za jejími zády ozval tichý šelest křídel; dívka jimi zatřepotala, udělala několik kroků, zamáchala jimi ještě silněji a vzlétla.

Letěla tak snadno a volně, jako by se už od dětství denně vznášela ve vzduchu. Let jí přinášel pocit radosti a lehkosti, cítila se naprosto skvěle.

Vasilisa letěla nad chatkami, obletěla dokola stadion, pozorně si prohlédla celý tábor, jestli ji někdo nesleduje, a potom se rozhodla přeletět plot a vznést se vzhůru.

Nad korunami stromů Vasilisu vylekala třepetající se křídla nočních ptáků. Chvilí kroužila nad lesem a pak se rozhodla

přistát na vrcholku borovice. Větve byly tenké, ale pevné. Vasilisa se bez větších potíží chytila kmene vonícího smůlou a jehličím, a zatímco bosýma nohama balancovala na tenkých větvích, zaposlouchala se. Odněkud se opět ozvalo houkání vyplašené sovy, doléhalo sem tajemné ťukání a skřípání.

Měsíc zahalil mrak a nebe bylo najednou úplně temné.

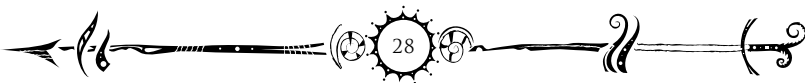
Vasilisa zamáchala křídly a odrazila se od větve, sklouzla, ale neupadla, obratně vyrovnala let. Na chvíli se zastavila nad korunami stromů a zahleděla se do dálky. Až na horizontu zářila světla nočního města. Zajímalo by ji, jak dlouho by k němu asi musela letět. Určitě hodně dlouho... Ale spát se jí vůbec nechtělo. Hlavou jí probleskla bláznivá myšlenka. Co kdyby se proletěla mezi věžáky? Určitě si jí nikdo nevšimne. Navíc se může kdykoliv stát neviditelnou, stačí jen vyslovit své číselné jméno a skrýt se pod křídly. Když si dobře rozvrhne čas, do rána by se mohla stihnout vrátit. Vasilisa si nechtěla přiznat, že se chce prostě ještě proletět, aby se definitivně utvrdila v tom, že se jí časodějnicví nezdálo, že si ho nevymyslela.

Jak byla ponořená do těchto úvah, ani si nevšimla, že už je za lesem, jenž obklopoval tábor. Před ní se rozprostírala široká prudká řeka. Vasilisa byla trochu unavená, a tak se rozhodla, že si udělá krátkou přestávku. Řeka vypadal mělce, ale proud vody, který se urputně dral přes kameny, v ní nevyvolával důvěru. Takovou řeku by určitě nedokázala přebrodit.

A vtom se stalo něco nečekaného.

Zavál a zafučel ostrý suchý vítr; praštil ji do tváře, nadsdvihl jí vlasy, zatočil se ve víru a zmizel. Vyplašená Vasilisa si sedla na břeh, aby si nabrala trochu vody a omyla zpocené čelo. Ale vzápětí překvapením vyjekla. Řeka se změnila v tenkou zdobenou krajku z pramínek vody, jako by se jí dotkla berla-mrazilka.

Bylo naprosté ticho. Vasilisa vyskočila, ale její pohyb byl pomalý, jako by se proměnila v devadesátiletou stařenu, která se

jen stěžít dokáže narovnat. Že by se zastavil čas? Když si uvědomila, co by to mohlo znamenat, ohlédlá se, k čemuž musela vynaložit obrovské úsilí. Srdce se jí v hrudi sevřelo strachy. Podél břehu se k ní blížil člověk. Jeho tmavá silueta se rozplývala v šedé mlze, jako by se nezjevila z jiného světa celá.

Vasilisa cítila, jak ji ovládá strach a proudí k jejímu hrdlu, ale snažila se mu nepoddávat. Ani nevěděla jak, a už v ruce pevně svírala časodějnickou střelu.

„Kdo jste?“ zeptala se tiše dívka, ale v absolutním tichu se její hlas nepřirozeně rozléhal.

Člověk neodpověděl. Přibližoval se pomalou plynulou chůzí, až se zastavil těsně před ní. Dlouhé černé vlasy rámovaly jeho obličej, který byl jen šedou skvrnou bez sebemenších rysů.

„Kdo jste?“ zašeptala znovu Vasilisa.

Dívka ucouvla, až vstoupila do řeky, jež se zastavila v čase, a voda jí pevně obemkla kotníky. Ten pocit byl velmi nepříjemný, ale jít zpátky na břeh už nemohla. V cestě jí stál ten zvláštní člověk v tmavém plášti.

Neznámý najednou promluvil:

„Dej mi... Ocelový... zoubek.“

Vykročil směrem k ní, ale dívka ze všech sil ucukla vzad. I kdyby chtěla, nemohla by tomu člověku Černoklíč dát. Tajemná časodějnická věc zůstala v chatce číslo třináct.

Vasilisa ještě o kousek ucouvla – i když v těžké vodě mohla sotva pohnout nohama – aby se alespoň trochu vzdálila od strašlivého člověka, který se jí chystal ublížit. Zpozorovala, jak se mu v měsíčním světle zablýskla v ruce časodějnická střela. Už se jí chystal zvednout nad hlavu, ale Vasilisa byla rychlejší. Vší silou se rozmáchla, jako by držela hůlku s gymnastickou stuhou, a nečekaně prudce před sebe vyslala ohnivou spirálu. Vasilisu to samotnou tak zaskočilo, že div neupustila svou zbraň z ruky. Její protivník sice útok bez problémů odrazil, ale už se jí nechystal napadnout.

Vasilisa chtěla na svého nepřítele vystřelit ještě jednu spirálu, ale vtom se objevil další stín. Kdosi jejího protivníka chytil za hrdlo a začal ho škrtit. Pomalu a nemilosrdně. Chroptící člověk se pokoušel vyprostit ze smrtelného sevření. Z posledních sil se mu podařilo uskočit a zahalen do mléčné šedé mlhy zmizel.

„Vrať se!“ poručil stín, pohrozil Vasilise prstem a také se rozplynul.

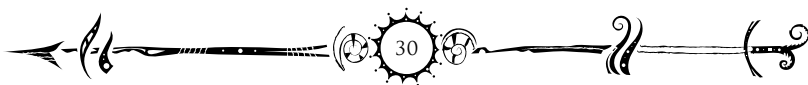
V ten moment se vše vrátilo na obvyklé místo. Řeka se zatočila v bouřlivém víru. Vasilisa nestihla ani vykřiknout, když sebou plácla do vody, která ji ihned začala unášet po proudu. Byla tak ledová, až z ní měla křeče v nohou.

V druhém nebo třetím záhybu klikaté řeky se jí nějak podařilo vyškrábat se na břeh. Vasilisa klečela na všech čtyřech, kašlala a plivala vodu a lačně lapala po dechu. Křídla měla totálně promočená, takže na let mohla zapomenout. Zpátky bude muset jít pěšky. Tmavou nocí, lesem a roklemi, po neznámých temných stezkách...

Z mraků vykoukl zářící měsíc, ale studené nevýrazné světlo nemohlo dívku chvějící se chladem nijak zahřát. Najednou jí přímo před obličejem zaplálo malé světýlko. Vasilisa leknutím uskočila, zakopla o pařez, upadla a ošklivě si odřela koleno. Malinké světýlko jí několikrát zakroužilo nad hlavou a poté vyrazilo vpřed do hustého houští, které se i při pohledu zblízka zdálo být zcela neprostopupné.

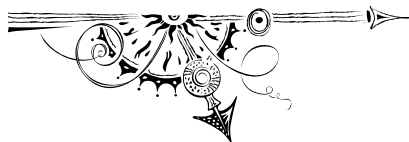
Že by jí světýlko chtělo ukázat směr? Vasilisa si řekla, že stejně nemá co ztratit. Kdyby hledala cestu do tábora sama, určitě by zabloudila.

Musela utíkat, aby svého průvodce neztratila, takže se brzy zahřála. Koleno ji pořádně páliło, ale jakou měla radost, když ji světýlko zavedlo až k plotu tábora. Vyčerpaná strachy a únavou Vasilisa stěží přelezla plot. Kovové pletivo jí vyklouzlo z prstů, zarahotilo a zaskřípalo tak hlasitě, že to snad muselo všechny vzbudit.

Jakmile se Vasilisa ocitla na území tábora, světélko se beze stopy rozplynulo. Ale Vasilisa už na něj neměla ani pomyslení. Musela běhat sem a tam, aby si co nejdříve vysušila křídla, jinak by je nemohla schovat! Nakonec se jí to podařilo. Když se vyškrábala na okenní parapet jejich chatky, za lesem dávno začalo svítat.

Vasilisa se podívala na hodinky. Bylo čtvrt na pět! Zaplula pod peřinu, zatajila dech a poslouchala. Naštěstí její spolubydlící byly stále ponořené do snů, některá dokonce hlasitě pochrupávala. Vasilisa si s úlevou zhluboka vzdychla a slíbila si, že už nikdy nebude v noci chodit do lesa! Alespoň sama ne...

Na stěně se mihl tenký paprsek. Za ním druhý, třetí, na dřevěném kruhovém lustru vzplály modré plamínky a pokoj zaplavilo měkké barevné světlo.

Za okamžik z velkého zrcadla, které stálo v rohu vedle krbu, začali vycházet lidé. Muži v elegantních oblecích a ženy v dlouhých šatech. Svižně se rozptýlili po pokoji a každý si zabral místo, které mu nejvíce vyhovovalo.

V pokoji bylo cítit zvláštní napětí, naprosté ticho narušoval jenom slabý tikot kukaček s věžičkami. Tváře přítomných vypadaly chmurně, možná ten dojem vyvolávala podivná hra stínů zvolna kroužících po stěnách.

„Dámy a pánové, vítám vás ve svém skromném příbytku,“ pronesl tiše vysoký světlovlasý muž, který vyšel ze zrcadla jako poslední. Stál v uvolněné póze opřený o krbovou římsu. „Pokud nemáte žádné námítky, můžeme začít.“

Za jeho zády vykukoval Mandigor. Menší, shrbený, od pohledu nervózní člověk. Kdyby tu byla Vasilisa, určitě by ředitele školy Temnočasů hned poznala. Na jeho velké holé hlavě, podobné kulečnickové kouli, se odrážela mihotavá světla lustru. Mandigor se neposadil, přestože dvě křesla vedle krbu zůstala prázdná.

Nervózním pohled bloumal po obrovské hnědé medvědí kůži s tmavými skvrnami, roztažené na podlaze. Šelma měla vyceněné zuby a rubínově červené oči upřené na pevně zavřené dveře.

Na každé straně pohovky s modrým přehozem, bohatě zdobeným stříbrným lemováním, seděla žena. Ta štíhlá, se světlými vlasy a v honosných šatech s okázalou černou krajkou, byla velmi krásná, ale byl z ní cítit jistý chlad. Z jejích pronikavě bleděmodrých očí vyzařovala lhostejnost a povýšenost. Druhá žena byla jejím přesným opakem. Měla široká ramena, snědou pleť a pronikavé černé oči. Vypadala jako bájná bojovnice-amazonka.

Dámy byly opřené o měkké polštáře na pohovce a občas si vyměnily pohrdavý a ostražitý pohled, jako by od sebe navzájem očekávaly nějakou lest.

„Děkujeme ti za pohostinnost, Severine,“ poděkoval hostiteli trochu nepřítomně jeden z hostů, vysoký prošedivělý muž.

Dokonce i v malém prostoru obývacího pokoje vypadal předseda Radosvěta, veliký časoděj Astarius, majestátně a důležitě. Usadil se do velkého semišového křesla a pomalu, s neskryvanou zvědavostí si prohlédl celý pokoj.

„Pokud si dobře pamatuji, je toto univerzální pokoj?“ zeptal se majitele domu.

Severin starší krátce přikývl.

„Můj dům navrhoval slavný eflarský architekt,“ řekl tiše. „Jako první dokázal rozšířit prostor pomocí Möbiovy pásky, takzvanou metodou půlotáček...“

„Ano, tvůj dědeček byl velký hodinář, Severine.“ Astarius trochu pozvedl obočí. „Avšak jeho umění mnohdy sloužilo také temným silám. Byl jedním z těch, kdo odhalili tajemství začasování člověka. Kdysi založil Řád výjimečných, jenž je v současné době zakázaný. A také přišel s několika vynálezy, za které byl následně vyhnán z Astrohradu.“

Tvář Severina staršího potemněla vztekem. Mandigor ustoupil a schoval se za zády hostitele. Ostatní hodináři dál zarytě mlčeli.

„Ó ano, Radosvět pokládá za správné oplácet dobro zlem,“ pronesl nečekaně sklíčeně otec Vasilisy, „a vyhánět ty nejoddanější.“

„Jsme ti vděční, Severine Ohnivý,“ řekl Astarius. „Přinesl jsi Astrohradu čtyři Klíče k času. Ale přece nebudeš zapírat, že jsi je nezískal zrovna čestně? Mimochodem, naši vzácnou Radu nemůžeme zahájit bez chybějících hostů. Měli bychom být zdvořilí a počkat na Bílou královnu. A také náš mistr hodinář Konstantin Lazarev slíbil, že určitě dorazí.“

„Pochybují,“ namítl Severin starší opět s vyrovnanou tváří, „že se Bílá královna zúčastní našeho milého shromáždění. Je na to příliš... bázlivá. A co se týče Lazareva, klidně se obejdeme bez něho.“

„Jsi příliš rychlý v soudech, Severine,“ ozvalo se od otevřeného okna. „Ostatně jako vždy.“

Na kraji parapetu seděla žena v tmavých třpytivých šatech a opírala se o okenní rám. Ze špičatého klobouku splýval černý závoj, který jí zcela zakrýval tvář i vlasy.

„Přijde,“ pokračovala žena. „Dokonce i navzdory tvé přítomnosti.“

Severin si ženu přeměřil rychlým pohledem.

„Černá královna se může mýlit, jako vždy. Nejen ve svých soudech, ale i v činech.“

„Stejně jako ty, Severine, stejně jako ty.“

„Zatímco marníme čas čekáním,“ pokračoval hostitel a obrátil se na Astariuse, „naše děti jsou v nebezpečí... Navrhuji neztrácet už ani minutu a okamžitě vyzvat ducha Ostaly Astragora, předsedu Řádu Dragocijů.“

„Já jsem již tady,“ ozval se tlumený, ale zřetelný hlas.

Hodiny na zdi hlasitě a úzkostlivě třikrát zvučně odbily. Všichni přítomní se k nim otočili a rázem strnuli.

Ciferník se právě s lehkostí oddělil od korpusu hodin a vysunul se dopředu. Ze vzniklého otvoru se vyvalily spirály hustého šedavého dýmu. Jeho prameny se u podlahy pomalu stočily a začaly houstnout, až před hodináři stanul vysoký člověk v dlouhém tmavofialovém plášti s nejasnou tváří olemovanou řídkými černými vlasy. Z obličeje, jehož rysy byly čím dál tím zřetelnější, vystupoval velký ostrý nos, úzké rty a nakonec hluboké ostražitě oči schované pod tmavými vrásčitými víčky.

„Jsem tu již nějakou chvíli, vážení,“ opět promluvil nově příchozí. „Rozhodl jsem se využít pohostinnosti pána tohoto domu o trochu dříve. Zdá se, že nastala doba, kdy duchové a hodináři mají konečně společný cíl.“

Napětí v pokoji dosáhlo nejvyšší míry. Lidé strnuli jako sochy a nespouštěli zrak z příchozího.

„Vidím tu řadu známých tváří,“ pokračoval pomalu zvláštní host a zkoumavým upřeným zrakem si prohlížel přítomné. „Nu což, o to snazší bude domluva.“

„Cožpak duchové mohou cestovat po časových mostech?“ zeptala se příkře Černá královna. „Cožpak pro tebe, Astragore, není pobyt v budoucnosti zhoubný?“

Duch se k ní otočil.

„Bohužel máte pravdu, drahá. Pobyt na Eflaře je pro mě velmi náročný. Na planetě, jež je pouhým přízrakem a kterou hodináři tak nerozumně stvořili v budoucnosti. Ale tento dům, jak známo, navrhl jeden prohnaný chlapík,“ muž se ušklíbl. „Obydlí Ohnivých se nachází na obou planetách zároveň, proto mám příležitost popovídat si se starými známými. I přesto bych však byl rád, kdybychom naši záležitost vyřešili co nejdříve.“

„Vítám tě, Astragore,“ ozval se Astarius. „Doufám, že mluvíím

za všechny, když řeknu, že je nám ctí vidět zde velikého ducha Ostaly, předsedu slovutného Řádu Dragocijů.“ Vstal, aby se mu mohl poklonit.

Severin starší se rovněž hluboce poklonil a Mandigor rázem následoval jeho příkladu. Dámy Astragora přivítaly krátkým pokývnutím hlavy.

Pouze Černá královna se sotva podívala jeho směrem a pronesla:

„Pojďme se rovnou velikého ducha Ostaly zeptat, zda má připravené nějaké řešení, které nemá v plánu za žádnou cenu měnit!“ Z jejího hlasu zazníval sarkasmus.

„Máte pravdu, paní královno, vládkyně temných víl,“ odpověděl host lhostejným tónem. „Mám dostatečně kompromisní řešení ke spokojenosti nás všech. Astariusi, ty jsi moudrý a máš zdravý úsudek, proto budu mluvit pouze s tebou. A poté můžeš moje slova předat ostatním. Ušetříme tak drahocenný čas a nebudeme jím mrhat na zbytečné emoce.“

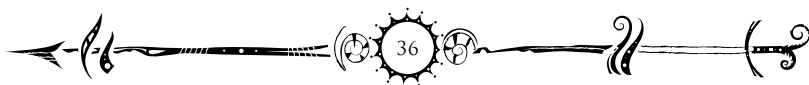
Po tomto proslovu se Astragor celému shromáždění krátce uklonil, vykročil směrem ke stěně s hodinami a prošel zdí. Astarius se mlčky zvedl a stejným způsobem zmizel za ním.

Vzduch nad medvědí kůží se zatřpytil a v pokoji se objevily další dvě postavy. Snědý muž v prostém černém plášti a krásná rusovlasá žena v jednoduchých sněhobílých šatech, opírající se o jeho rámě.

„Omluvte naše zpoždění,“ pronesla žena a elegantně si urovnala klobouk, tak aby se tenká průsvitná vlečka spouštěla na jedno rameno. Ladně se otočila a posadila se na pohovku, přímo doprostřed mezi obě dámy.

„To já zdržel Bílou královnu,“ pronesl uctivě muž. „Buď zdrav, Severine, dlouho jsme se neviděli.“

„Konstantin Lazarev,“ procedil skrze zuby Severin a zavřel oči, jako by se bál dát najevo, co si myslí.

„Buď zdráva, Diaro,“ pozdravila Bílá královna čerňovlasou hodinářku, která seděla nalevo, a podala jí ruku.

„Vaše Veličenstvo,“ zamumlala žena a užuž se chystala vstát a poklonit se, ale královna ji nenuceným gestem zastavila.

„Žádné formality, Diaro. Dnes už jsme se přece jednou viděly u dvora, když jsme probíraly účast naší Železné klíčnice, tvojí svěřenkyně Diany Fréziové na Časokruhu..“

„Vítám tě, Eleno!“ Její velké modré oči se zahleděly na druhou ženu. Ta najednou vyskočila, jako by ji uštkl had, a spěchala si stoupnout ke krbu za majitele domu, Severina.

Medvědí kůži zasypaly zelené smaragdy, ale mezi nimi bylo i několik modrých kamenů. Nikoho z přítomných to nepřekvapilo, všichni dávno věděli o královnině jedinečném časodějném daru vyjadřovat svou náladu rozsypáváním drahokamů – zelených smaragdů, když byla veselá, modrých akvamarínů, když její srdce svíral hněv. Brilianty znamenaly úzkost a žal, a když ve vládce vší vřela nenávisť, kolem ní se sypaly rudé rubíny.

„Její Veličenstvo je jako vždy rozhazovačné,“ pronesl Severin a líně si prohlížel pestrobarevné drahé kameny na podlaze. „Jak na slova, tak na emoce.“

„Můžeš si ty kameny nechat, Severine,“ pronesla královna a její zářivě modré oči vzplály hněvem. „Možná to bude dost na pokrytí tvých výdajů za posledních dvanáct let. Tím spíš, když tolik toužíš po tom, co ti nepatří.“

„Jak se opovažuješ!“ zasyčela Elena a vrhla se na královnu, ale zastavilo ji okřiknutí ženy v černém závoji.

„Prosím bez hloupých a zbytečných šarvátek,“ pronesla přísně Černá královna a postavila se. „My všichni, kdo jsme tady, k sobě chováme různé záště, ale na světě jsou důležitější věci než naše malé spory.“

Elena se otočila a mlčky se vrátila ke krbu. V odtažité póze, již zaujala, se podobala soše.

